

Se caută o prințesă

Leul Cel Batran

Dedicată unei fete superbe și minunate.

Dintre sutele de basme se ridică o regină,
Stăpânește trei palate cu puterea ei deplină.
Dar, de la un timp încoace, ea deloc nu se arată,
Dând de veste-mpărăției că e foarte supărată.

Oare ce a necăjit-o pe regina noastră bună?
Se întreabă toți supușii de la Soare pân' la Lună.
Unii spun că e bolnavă, a băut un leac urât,
Alții, că nu e frumoasă, de-aia s-a posomorât.

Dar să știți că nu-i niciunul din motivele de sus.
N-a băut nimica astăzi și-i frumoasă foc, nespus.
Doar că nu are cu cine să vorbească la palat
Și dorește chiar îndată un amic adevărat.

Pentru asta, ea trimite o solie pe Pământ,
Să găsească printre lacuri, prin păduri sau chiar în vânt
O fetiță minunată, cu chip neasemuit,
Fără seamăn sau pereche pe albastrul infinit.

După o călătorie peste mări și țări întinse,
Pe supușii din poveste, deznădejdea îi cuprinse,
Când, deodată văd în zare lângă o cofetărie,
O micuță cu mămica, strălucind de bucurie.

Lângă fată ei coboară și o-ntreabă cum o cheamă,
Ea răspunde: sunt Maria și v-anunț că nu mi-e teamă.
Știu că ați venit la mine să mă duceți la regină.
Am visat-o chiar azi-noapte, recunosc, este divină.

Dar supușii amuțiră, nu știau ce să mai spună.
Ei credeau că nu e nimeni să o-ntreacă pe stăpână.
Că s-au înșelat, se vede, ca Maria nu-i niciuna,
Știe Soarele, Pământul, stelele și chiar și Luna.